

หัวข้อวิจัย

การก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนต่อการหย่าร้าง

โดย

นางสาวพร้อมมณี เนียมมีศรี

สาขาวิชา

เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผศ.ดร.ทัศนีย์ สติมานนท์

การก่ออาชญากรรมเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องช่วยกันแก้ไข การตระหนักถึงปัญหาในหลากหลายมุมมองจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากการก่ออาชญากรรมไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเฉพาะบุคคลเท่านั้น (Individual) แต่ยังส่งผลกระทบต่อบุคคลทั่วไปที่อยู่ในสังคม (Externality) ประชาชนได้รับความเดือดร้อนทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ความสุขของประชาชนในสังคมที่ลดลง เปรียบเสมือนอรรถประโยชน์ของบุคคลลดลง (Utility) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาการก่ออาชญากรรมเด็กและเยาวชนต่อการหย่าร้างของครอบครัวไทย และปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ปัญหาการหย่าร้างส่งผลต่อการก่ออาชญากรรมหรือไม่ โดยมีการควบคุมปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการก่ออาชญากรรมด้วย ซึ่งได้กำหนดตัวแปรตามคือ อัตราอาชญากรรมเด็กและเยาวชน และปัจจัยที่กำหนดให้เป็นตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย การหย่าร้าง การว่างงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ความหนาแน่นของประชากร สัดส่วนเพศชาย จำนวนนักท่องเที่ยว จำนวนแรงงานข้ามชาติ จำนวนพระภิกษุและสามเณร โดยทำการศึกษาในระดับจังหวัดซึ่งครอบคลุมทั้ง 76 จังหวัดของประเทศไทย ระหว่างปี 2551 - 2560 โดยการประมาณค่าแบบ Fixed Effect Regression และ Random Effect Regression

จากการศึกษาพบว่า จำนวนการหย่าร้างของจังหวัดไม่ทำให้อาชญากรรมเด็กและเยาวชนสูงขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า ในจังหวัดที่มีการหย่าร้าง มีการบริหารจัดการ วางแผน เรื่องการหย่าร้างไว้อย่างดี ซึ่งพ่อแม่มีการแบ่งแยกหน้าที่ มีการดูแลรับผิดชอบที่ชัดเจน ทำให้เด็กและเยาวชน ไม่รู้สึกขาดความอบอุ่น หรือขาดความรักจากพ่อแม่ จึงส่งผลให้ก่ออาชญากรรมลดลง ในขณะที่เดียวกันปัจจัยอื่นที่ส่งผลให้อัตราอาชญากรรมเด็กและเยาวชนลดลงคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ความหนาแน่นของประชากร จำนวนนักท่องเที่ยว จำนวนแรงงานข้ามชาติ และ จำนวนพระภิกษุและสามเณร ส่วนปัจจัยอื่นที่ส่งผลให้อัตราอาชญากรรมเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นคือ การว่างงาน และ สัดส่วนเพศชาย